ZÁPAS O DUŠI 36

ŘÍJEN 1994

OBSAH

Liberální teologie - rozpad křesťanstva 1
Vědec křesťan 4
Spor o Evoluční teorii 4
Věda a pavěda 8
Proč jsem se já, přírodovědec, stal křesťanem? 11
Rychlost světla 17
Proč věřit? 21
Říkáte mi Mistře 22
Služba čtenářům 23

LIBERÁLNÍ TEOLOGIE - ROZPAD KŘESŤANSTVA

Nová liberální teologie, neoortodoxní teologie, moderní teologie nebo *existencionalistická teologie*, všemi těmito názvy lze vyjádřit snahu moderního nábožensky založeného člověka druhé poloviny 20. století učinit z křesťanství a Bible čítanku mysticismu, návod k esoterickým, tajuplným prožitkům mimo rozum a realitu. Jde o novou vrstvu humanistů používajících křesťanskou terminologii, která se vytváří v rámci jak protestantských církví, tak církve katolické, ba prolíná i hnutí Nový věk. Ale vysvětleme si nejprve, v čem moderní teologie spočívá a co jí předcházelo.

Nová, moderní teologie má nesmírně zavádějící a manipulující povahu, protože její vnější strukturu není snadné rozeznat od skutečného biblického křesťanství stejně jako jejího představitele od skutečného biblického křesťana. Takový modernista běžně používá biblické pojmy jako *Bůh, Ježíš Kristus, spása a hřích.* Hovoří a chová se téměř k nerozeznání od běžných biblických křesťanů. Modlí se a navštěvuje kostel nebo shromáždění. A přece, jeho víra nemá s křesťanskou nic společného. Nová liberální teologie, na rozdíl od staré tvrdí, že Bibli nelze chápat rozumovým myšlením, že Bible nemá k vědě o vesmíru a historii téměř žádný vztah. To znamená, že novoliberálové postrádají skutečný, opravdový základ k aplikaci biblických hodnot do historické situace, jak v oblasti etiky, tak práva. Všechna, nebo rozhodně většina biblických tvrzení a předmětů víry je pro ně pouze záležitostí *náboženského cítění*, subjektivního prožitku mimo *rozumovou úvahu.* V tomto smyslu skutečné biblické křesťanství není náboženstvím, protože je pevně zakořeněno v rozumovém (vědeckém) poznání časoprostorové reality (všeho, co existuje) a historie. Cílem novoliberála je tedy mystický prožitek, k němuž jako prostředek používá inspirace a emocí spjatých s křesťanskými pojmy. Jazykový výraz B-ů-h pro něj tedy znamená jenom mystické slovo, nic víc než slovo, kdežto pro křesťana je B-ů-h osobním a nekonečným Bohem s objektivní

existencí. Tento diametrální rozdíl mezi novou liberální teologií a křesťanstvím můžeme odhalit jenom tehdy, budeme-li od novoliberála požadovat definici pojmu, co tím, co říká, myslí.

Liberálové konce 19. a první poloviny 20. století typu Karla Bartha* prohlašovali, že Bible je plná chyb. Pokoušeli se obsáhnout a chápat historického Ježíše BEZ nadpřirozených prvků, které se k Němu vázaly. Ve svém "vyšším kritickém" přístupu však naprosto neuspěli a starý liberalismus padl. Jeden z takových pokusů je vyjádřen i v díle Alberta Schweitzera "*Hledání historického Ježíše*". Schweitzer nakonec skončil jako levicový panteista bytostně se ztotožňující s hrochem. Staroliberálové se ale přece jenom drželi rozumového myšlení. Snažili se oddělit nadpřirozené od Ježíše pomocí rozumu. Jejich totální neúspěch je ale nevedl zpět k Bibli jako skutečnému Slovu Boha. Namísto rozumu učinili další krok k zoufalství a zvolili nerozum. Dnes věří v evoluci, jako symbolické interpretují v Bibli cokoli a kdykoli se jim zlíbí; hovoří o Kristově zmrtvýchvstání, ale pochybují, že by tato událost mohla být zaznamenána na filmovém pásku, kdyby v hrobě byla umístěna kamera. Přesto odkazují na Bibli, zejména na její etické principy a citují z ní. Není-li však Bible skutečně tím, čím sama tvrdí být, tedy Slovem Boha, proč vůbec o nějaké etice a mravnosti hovořit? Z novoliberálního hlediska je to jenom slovo, nic víc než prázdné slovo. Novoliberál nezná způsob, jak vysvětlit existenci zla, a proto se ocitá ve stejné pozici jako hinduista - u *boha* je si všechno rovno. Bez objektivní existence Boha je přece dobro a zlo totéž. Podobně je tomu i v okamžiku, kdy takový modernista vyzvedává důstojnost a hodnotu člověka. Jaká důstojnost člověka, když ten je podle tohoto "křesťanského" ateismu jenom soubor molekul a pokročilejší uspořádání hmoty?

Nová liberální teologie prorůstá nejenom církví, ale i teologickými fakultami po celém světě. Teologie jako poslední (po filozofii, vědě, hudbě, umění a všeobecné kultuře) podléhá vlivu posuvu humanisticko-materialistického myšlení včerejška na dnešní mystické, únikové myšlení. Náboženští liberálové stejně tak jako předtím světští humanističtí filozofové páchají intelektuální sebevraždu - vyznávají, nebo se alespoň pokoušejí vyznávat to, čemu nevěří a s čím nejsou schopni žít. Je ovšem tragické, strhnou-li do svého zoufalství a nejistoty i další, kteří je neprohlédli. Když se studenti otázali umírajícího liberálního teologa Tillicha z Harvardu, zda se modlí, odpověděl: "Ne, ale medituji." Jak by se mohl modlit, když si nebyl jist existencí Boha, natož Jeho schopností komunikovat? "Je-li však B-ů-h pouhé slovo, proč se k Bohu vůbec obracet? Boha nahradí guru, místo modlitby věřící medituje a slovo Bůh nahradí mantra nebo mystická slabika, která v sobě slučuje všechna tajemství vesmíru. Přestože se takovým lidem biblický princip křesťanství zhroutil, mnozí se považují a jsou považováni za křesťany. Nejvíce se jimi dají zmýlit ti, jejichž víra je založena na emocionální bázi. Subjektivní prožitky a představy totiž nelze přesně definovat, a proto se takový člověk uchyluje k omezenému počtu biblických pojmů, se kterými své prožitky ztotožňuje. To je naprosto v pořádku, pokud ovšem těmto pojmům přiřazuje historický biblický obsah. Pokud ne, je na cestě podlehnout

manipulaci ze strany liberála. Kreace, starozákonné *nad* naturální znamení, Kristovo božství, početí z panny a zmrtvýchvstání jsou pro skutečného křesťana historické události v čase a prostoru, které soudobé vědecké poznání nijak nevyvrací, ale jenom podporuje. Biblický křesťan ví, čemu věří. Křesťanství je *systémem* na sebe navazujících dějů a událostí. Ani jednu skutečnost nelze vyjmout z celku, a celku nelze nic dodat. Biblické křesťanství jako jediné člověku nabízí intelektuální celistvost zakotvenou v historii a rozumovém poznání světa a člověka.

České křesťanské církve a teologické fakulty jsou díky blízkosti německých liberálních institucí, a nakonec i díky svému vlastnímu liberalismu, až na výjimky, v přímém ohrožení. A nejenom v ohrožení. Mnohé se již odchýlily od biblického odkazu být solí života a chápou křesťanství pouze jako charitativní, sociální činnost nebo "zachovávání duchovního dědictví předků", což je opět jenom prázdné slovo. To je důsledek církevního liberalismu v praxi. Kdyby se těchto hesel drželi bibličtí reformátoři, nikdy by nedošlo k reformě církve (neměli by vlastně důvod reformovat), nikdy by nevznikla ona ojedinělá politicko-ekonomická struktura reformačních států (Anglie, USA, Holandsko, Švýcarsko...), nikdy by nevznikla moderní věda apod. V této souvislosti by se i skuteční bibličtí křesťané měli zamyslet, zda jsou solí života v jeho celistvosti. Neuvolňují místa politického, ekonomického, výchovně-vzdělávacího i uměleckého vlivu liberálům, tedy "křesťanským" ateistům? Vždyť pouze biblické křesťanství je zdrojem skutečné důstojnosti a hodnoty člověka, mravnosti, tvořivosti, pravým motivem rozumového poznávání. Liberalismus nabízí jen líbivá slova. Ekumena a tolerance zní nadějně, ale ve skutečnosti zastupují jen nebiblické a humanistické snahy o sblížení protikladných názorů na svět. Možná to pro vás bude překvapivé, ale takovou výsostnou svatyní liberalismu je i Světová rada církví (WCC)**.

Vyvarujme se liberalismu v jakékoli podobě a obhajujme biblické základy - fundamentalismus, přestože je toto slovo samo o sobě liberály nejvíce zprofanováno. Biblické křesťanství je v liberálních církvích i v každé humanistické společnosti nežádoucí. Přestane-li však křesťan konfrontovat svou biblickou víru se světem, nemůže být tím, kým chce a má být.*Dejte si pozor, aby vás někdo nesvedl prázdným a klamným filozofováním, založeným na lidských bájích, na vesmírných mocnostech, a ne na Kristu. (Koloským 2:8)*

- *Proradná stvoření! Což nevíte, že přátelství se světem je nepřátelství s Bohem? Kdo tedy chce být přítelem světa, stává se nepřítelem Božím. (Jakub 4:4)*
- *Jestliže tedy ti, kdo poznáním Pána a Spasitele Ježíše Krista unikli poskvrnám světa, znovu se do nich zapletou a podlehnou jim, budou jejich konce horší než začátky. (2. Petr 2:20)*
- *Nemilujte svět ani to, co je ve světě. Miluje-li kdo svět, láska Otcova v něm není. (Jan 2:15)*
- *Nedivte se bratří, když vás svět nenávidí. (1. Jan 3:13)*
- *Milovaní, nevěřte každému vnuknutí, nýbrž zkoumejte duchy, zda jsou z Boha; neboť mnoho falešných proroků vyšlo do světa. (1 Jan 4:1)*

* Karla Bartha lze bezesporu považovat za původce teistického existencialismu, tj.

inicioval proces rozvodu rozumu s vírou, a tím proti všem důkazům a vlastní celistvosti Bible ponížil křesťanství na soubor mystických slov bez významu. Tato teologie se spokojila se zředěnou formou evangelia morálky a dobrých skutků.

** Světová rada církví byla v posledních dekádách marxisticky orientována.

- Pavel Bartoš -

VĚDEC KŘESŤAN

Doktor Francis Collins řídí Národní centrum pro výzkum lidského genomu. Tento vědec označil Projekt lidského genomu za "nejdůležitější organizovanou vědeckou akci v historii lidstva".

Francis Collins o sobě říká: "Je to určitý druh tabu, když vědec hovoří o své víře, ale mohu prozradit, že po jisté době, kdy jsem byl ateistou, jsem dnes dospěl po rozumovém zvážení k přesvědčení, že vlastně není žádný konflikt mezi tím, co vím jako vědec, a tím, čemu věřím jako křesťan. Věda mi pomohla zvětšit a upevnit mou víru a víra mi pomohla porozumět tomu, co stvořil Bůh. Vím, že to, co teď říkám, může některé lidi trochu pozlobit, ale mohu je ujistit, že má křesťanská víra mi vůbec ve vědecké práci nepřekáží."

- JAMA - The Journal of the American Medical Association - 7/93

SPOR O EVOLUČNÍ TEORII

V biblických kruzích křesťanského hnutí na celém světě se zrodilo dnes již velice významné hnutí nazvané Creation Research Society. Bylo založeno skupinou vědců v USA asi před 30 lety. Dnes sdružuje téměř 1800 vědců z celého světa, univerzitních profesorů, kteří si kladou za cíl studium stvoření, tak, jak jej popisuje bible a současně se kriticky zabývají teorií evoluce. Řada z nich patří k vedoucím osobnostem svého oboru. Společnost vydává pravidelně časopis (CRS - Quartely) informující o nejnovějších výsledcích. Chci vám nabídnout hlavní myšlenky ze dvou přednášek, které jsem slyšel. Nejsou jenom přinášením argumentů, ale také osobním vyznáním.

Prof. dr. Scherer pracuje na univerzitě v Kostnici na katedře fyziologie a biochemie rostlin. Jeho základní výzkum se zabývá modrými řasami, jsou to mikroorganismy, které mohou provádět fotosyntézu podobně jako vyšší rostliny. Zkoumá tento bio- energetický proces biochemickými a biofyzikálními metodami. Dále se zabývá otázkami vědy o evoluci a vzniku života.

Studoval jsem, začíná prof. dr. Scherer, *biologii, chemii a fyziku. Považoval jsem jak se říká lidově - přírodní vědy za žloutek vejce. Když se chceme držet toho, co je skutečně pravda, pak musíme studovat přírodní vědy. Začal jsem své studium v duchu, který by se dal nazvat ateistický. Přestože mám matku věřící, odmítl jsem to tehdy, že s tím si nemohu nic počít. Vzpomínám si na čas, kdy jsem slyšel o evoluci ve vyšších ročnících. Měli jsme dobrého učitele a když jsem diskutoval s matkou, vysmál jsem se jí, že může věřit na něco tak zastaralého, jako je stvoření. To přece dnes už nemůže nikdo brát vážně, což neslyšela, co dnešní věda objevila? Myslel jsem si: Boha nepotřebuji. Nepotřebuji ho ani v otázce, odkud přicházím ani v tom, co mám teď dělat. Dařilo se mi skvěle bez Boha. V tomto duchu jsem začal studovat a to mne přivedlo k tomu, abych se přesvědčil o opačném názoru. Studium biologie je přímo nebo nepřímo sváza-*

né s evoluční teorií. Evoluční učení prý je centrální teorií biologie. Velký evoluční biolog Dobzhansky jednou pronesl větu: ***"V biologii nic nedává smysl, když ji nepozorujeme ve světle evoluce. Nic nedává smysl než evoluce."*** *To je též názor nejen řady biologů, ale dalších přírodovědců, vědců humanitních oborů a lze říct i většiny teologů. Nic prý nedává smysl mimo evoluci. To bylo poznání v mé hlavě, ale toto poznání nedávalo uspokojení mému srdci. Toto jsem si uvědomil, když jsem se setkal na univerzitě s věřícími studenty, kteří vyprávěli o Kristu a kteří mne pozvali spolu s mou ženou - tehdy mou přítelkyní - do svého kroužku ke společnému čtení Bible. Proč jsem tam tehdy šel, to už dnes nevím. Prostě jsem tam šel a myslel si, že to nemůže škodit. To, co se tam říkalo, nás přesvědčilo. V této době, kdy jsem chodil na přednášky o evoluci, jsem se při předčítání z Bible seznámil s Kristem a přišel jsem k víře. Jednak vlivem této společnosti, jednak díky mé matce, která mi vždy dávala literaturu od vědců, kteří to říkají zcela jinak než učebnice, ze kterých se učíme. Můj život se tím změnil, dostal jiný obzor, jiný cíl. Natolik, že mé rozhodnutí pro Krista vtisklo charakter mé profesionální kariéře. Jsem dnes biolog a pracuji na univerzitě, protože jsem tenkrát ve třetím semestru poznal Ježíše Krista. Nebyl bych biologem, nebyl bych vědcem, kdyby se tak tenkrát nestalo. Pravděpodobně to začalo ve škole. Ale pak v průběhu mého studia jsem uviděl okruh problémů víry a myšlení, který mě také osobně velice zajímal, a víra v Ježíše mě povzbudila, že mám být přírodovědcem, mám udělat doktorskou práci a po doktorské práci zůstat na univerzitě a věnovat se studiu evoluce a stvoření na vědecké bázi.*

Právě jsem se představil jako člověk, který učinil se svou vírou určité zkušenosti, které nejsou v podstatě přístupné metodice přírodovědecké. Přírodní věda se zabývá velice vymezenými oblastmi. Zabývá se věcmi, které mohou být získány experimentem, opakovatelným kterýmkoli vědcem na světě a dá stejný výsledek. Otcové přírodní vědy moudře položili toto vymezení, vycházeli z podstaty víry přírodovědců.

Věda a Boží zjevení - to jsou filozoficky, experimentálně a metodicky dvě oblasti. A my musíme být opatrní, abychom tyto dva okruhy nesměšovali dohromady: že z víry neděláme výpovědi a nemyslíme, že mluvíme přírodovědecky, a na druhé straně, že z přírodní vědy neděláme závěry o věcech původu (stvoření) světa nebo o smyslu světa. To je přesně to, co činí teorie evoluce a zabývá se věcmi, které leží v minulosti a které podle té definice už vůbec nejsou přírodovědecky postižitelné. Evoluce je v nejlepším případě věda historická. To není žádné podcenění. Ne že by vědy historické byly horší než přírodní vědy, míním pouze, že mají jiné pole, kterým se zabývají. Nauka o evoluci není přírodní vědou - to je to, co chci formulovat jako základní větu. A když k vám někdo přijde a řekne, že přírodní věda dokazuje, že život se vyvinul náhodně, pak mu můžete odpovědět: To není pravda, protože přírodní věda nemůže dát žádnou výpověď o procesech, které se udály v minulosti. Jak málo může věda prokázat, zda César žil, může o to méně prokázat, zdali se život vyvinul náhodně. Máme jen určité indicie. Máme zvířata, která si jsou více či méně podobná, máme zemské vrstvy, ve kterých leží určité fosilie. To je nález po-

pisné přírodní vědy. Proč tyto věci jsou takové, jaké jsou? To nemá s přírodní vědou co dělat. Proč zemská vrstva je taková, jaká je? To je otázka, kterou řešíme indukcí, interpretací, kde určité modely pouze předpokládáme. Buďte proto stále opatrní s těmito dvěma rovinami, které bývají navzájem směšovány. Učení o evoluci vzneslo nárok na veškeré vysvětlení od vzniku první molekuly až po vznik ducha.

Věda věří, že tím vysvětlila život. Chtěl bych říci jen tolik, že na posledním kongresu mezinárodní společnosti o studiu původu života (International Society for Study of Origins of Life) v Mainzu jsem se zcela drze přihlásil, abych přednesl příspěvek. Šlo o vznik života v prvotních hmotách a tam se ukázalo, že nevíme nic. A lidé, kteří tam mluvili, byli také ochotní to přiznat, když u toho nebyl žádný reportér a žádný kreacionista. Co jsem tam slyšel od vedoucích postav z této vědní oblasti, o tom bych si nedovolil snít. To, co publikují, to je něco zcela jiného. My nic nevíme, my nevíme, jak první molekula vznikla, my nevíme nic o tom, jak vznikly první proteiny a vůbec nevíme, jak vznikla první buňka. Všechny zákonitosti, které známe z chemie a molekulární biologie, vlastně mluví proti tomu, že by se něco takového mohlo stát. To poznali mezi tím nejen teoretici stvoření, tento základní poznatek zasahuje také jiné okruhy ve vědě. Makromolekula DNA, tato komplikovaná molekula, kterou zatím známe pouze v základních rysech, se nemohla vytvořit v "prapolévkách". Zákony makromolekulární chemie mluví proti tomu, zákony teorie informací mluví proti a neexistuje experiment, který by mluvil pro. A protože je to tak zřejmé, proto existují teorie, které jsou přednášeny významnými vědci, podle kterých život na Zemi vůbec nevznikl. To nejsou křesťané, myslím na slavné astronomy, biochemiky, nositele Nobelovy ceny. Neučí již, že by život vznikl "v prapolévce", věří, že život vznikl ve vesmíru. Protože vědí, že to nešlo na Zemi, říkají, že život musel přijít na Zem z vesmíru, a to je takové obrazné znázornění Všehomíru, neznámým způsobem život zrodilo a tento život se dostal v ocase komety v pradávné době na naši planetu. Byl naočkován do základu oceánů a tam se rozvinul v náš život. To říkají dnes vedoucí lidé na scéně vědy. Tím je problém pouze odsunut, kde by byla možnost vzniku života, pochopitelně, do nevysvětlitelného. Potom přistává svět v evolučním učení o původu života tam, kde přistát nechtěl. Jde tam, k oněm mýtům, které vlastně chtěl potřít.

Rád bych ještě pohovořil o jedné zcela jiné věci, co učení o evoluci vůbec nemůže vysvětlit - o kráse živých tvorů. Podle evoluce musí být každá věc účelná. Všechno musí mít určitý smysl. Jestliže je něco krásné, aniž to slouží nějakému účelu, pak selekce tuto formu dříve nebo později nechá vymřít. Krása však znamená mít po ruce dost značné množství genetické informace, aby bylo možné tuto krásu vytvořit. Informace však stojí něco ve smyslu evoluce: stojí energii, energii výměny látkové, musí dodat tlaky selekce, které vyrábějí tento organismus. Jako například vezmu mořské šneky z hlubokého moře, kteří mají nádherné formy a linie, žádný biolog neví proč. To nemohou být žádné záležitosti znaku sexuálního vzhledu, protože zvířata dole nic nevidí, tam je tma. Nemohou to být mechanismy obrany proti nepříteli, protože ostny jsou tak křehké, že se hned rozbijí, když je uchopíme. Kromě toho zjišťujeme, že

se tito nádherní šneci velice řídce vyskytují, zatímco jiní, jednodušší, jsou častější. Nemůže tedy být žádnou selekční výhodou, že tito šneci jsou utvářeni takto. Přesto jsou tady a evoluční teoretik neví proč. Podobně to platí i pro živý mikrosvět. Chtěl bych uvést jen jeden příklad, to jsou radiolarie, jednobuněční živočichové, kteří patří k amébám. Jmenují se "sluncovitá zvířátka", protože mají plazmatické výhonky, které vycházejí jako paprsky ze slunce. Takže na těchto tvorečcích nemůžeme najít nic zvláštního, ale když zemřou, můžeme studovat jejich skelety a tyto skelety jsou neobyčejně složité a krásné. Žádný člověk neví, proč ty skelety vypadají tak, jak se nám tu objevují. To nemůže být žádná selekční výhoda. My nevíme, proč živí tvorové jsou tak krásní, jak je vidíme. Nevíme, proč jsou tak komplexní, složití, nevíme, proč mají tolik luxusních jevů. To snad nemá smysl, že je tu tolik okolností bez selekční výhody, a protože jsou tak složité k vystavění a potřebují tolik informací, je zcela nepochopitelné, jak vznikají.

Předvedl jsem vám několik skutečností, ke kterým evoluční učení může říci málo až nic. Evoluční učení je dnes napadáno v oblastech, o kterých se kdysi myslelo, že budou jeho největšími oporami. Je to oblast paleontologie, geologie a oblast molekulární biologie.

Máme-li dnes jako přírodovědci říci něco o původu světa, jsme v situaci dítěte, které dostalo skládací hru od rodičů a v ní chybí 950 z tisíce stavebních kamenů. Jak má dítě z toho udělat obrázek? To nejde. Právě tak je to s postavením přírodovědců v otázce vzniku života. Mozaikové kameny jsou zde postaveny jako písmena. Písmenka se nerovnají sama, nýbrž způsob srovnávání je podmíněn tím, kterou dává evoluce, a zní: Smrt je otcem všech věcí. Boj je otcem všech věcí. Můžeme však mozaiku seřadit podle zcela jiné filozofie. Vzdejte čest Bohu, to je jiná věta, kterou můžeme udělat - z dat a faktů přírody. Člověk má svobodu zvolit smrt jako věcný model vzniku života, nebo zvolit Boha. Člověk je volný. Já jsem však toho mínění, že jdeme lépe, když zvolíme Stvořitele za vysvětlující model - lepší nejen ve svém osobním životě, ale lepší i v přírodních vědách. Myslím, že tento náhled na věci - že Bůh stvořil všechno, co je - dává zcela nový pohled na vše, co je v přírodních vědách, můžeme tím vysvětlit mnoho věcí v přírodě, které předtím zůstávají hádankou. V učení o stvoření jsou nabídnuty věcné modely, se kterými můžeme fakta přírody vysvětlovat.

Chtěl bych shrnout: evoluce se nedá dokázat, již principiálně ne, protože jedná o minulých procesech.

Za druhé: fakta geologie mluví proti (že k evoluci došlo), nemáme mezičlánky, nemáme předchůdce.

Za třetí: fakta geologie a paleontologie mluví proti obrazu dlouhých milionů let, mluví pro rychlou tvorbu sedimentů, o potopě, která s tím souvisí.

Dále, biologie mluví proti evoluci, protože existují "luxusní jevy", které jsou po ruce všude v životě a neumíme je vysvětlit, protože krásu tímto modelem neumíme vysvětlit. Data molekulární biologie mluví proti evoluci.

Podle toho, co dnes víme, k evoluci vůbec nemohlo dojít. To plyne ze struktury DNA, proteinů a z teorie informace. Nic nám dále v přírodních vědách nebrání nahlížet na Boha jako Stvořitele, kterému máme vzdávat čest. ***Evoluce i stvoření zůstávají věcí víry.***

- Vladimír Král, RNDr, CSc., "Život - náhoda nebo záměr"

VĚDA A PAVĚDA

V dubnu 1994 byla na Palackého univerzitě série přednášek na téma Kreace vs. evoluce a Datovací metody. Sešli se představitelé a zastánci obojího. Studenti, docenti, inženýři i laici o toto téma měli možnost vážit fakta. Jeden z profesorů, sám zastánce evoluce, prohlásil, že je šťastný, že se dožil dne, kdy je možné o takových problémech svobodně diskutovat na akademické půdě.

Kreacionisty zastupoval ing. Balcar a univerzitní profesor, docent Černý, zastupoval křesťanský evolucionismus. Oba zástupci měli vyměřený čas, aby přednesli své stanovisko. Argumenty ing. Balcara byly věcné a pádné. Křesťanský evolucionista vychrlil proud evolučně vědeckých termínů, ale veškeré vědecké důkazy obhajující evoluci spočívaly ve vyjmenování řady významných církevních hodnostářů, kteří zastávali evoluční model, počínaje Tomášem Akvinským. Z Bible se stal soubor literárních stylů a největší "perlu" vyslovil, když označil knihu Zjevení za vizionářský román. Písmo je prý ošemetná věc. Smrt je naprosto přirozená záležitost, která nemá s Božím trestem za hřích nic společného. Vývoj patří do procesu stvoření. Nám všem prý hrozí obrovské nebezpečí, pokud se snažíme vysvětlovat Bibli nejen rozumem, ale i pomocí vědeckých objevů a argumentů. Právě v tom viděl křesťanský evolucionista autoritu, sílu a poslání antropologických a paleontologických kateder katolických univerzit. Jeden z přítomných starších posluchačů se zeptal, zda to, co slyší, je skutečnost. Až dosud si totiž myslel, že kdyby věřil tomu, že člověk má společné předky s opicí nebo že se vyvinul z opice, byl by z církve vyobcován. Otázka, kdy se člověk stal člověkem zůstala nezodpovězená, ale dozvěděli jsme se, že Adam byl homo habilis. Další z univerzitních profesorů byl tak vyveden z míry tvrzením ing. Balcara, že jej na místě "nominoval" na Nobelovu cenu. Nechápal, jak je možné, že tak převratné objevy a důkazy jmenované na přednášce nejsou běžně publikovány. **Kdo z vědecké obce má zájem záměrně manipulovat s věděním laiků? Proč je evoluce ve většině výchovných, teologických a vědeckých kruhů považována za skutečnost?**

Evoluce ovlivnila studium historie, filozofie, antropologie, biologie, a i náboženství. Školní učebnice jsou většinou napsány evolucionisty, takže většina učitelů jim důvěřuje a podle nich učí. Jak evolucionista Rostand připouští ve své knize, **"Orion kniha evoluce"**:

"Jsme prolnuti a prosyceni myšlenkou přeměny... Naučili jsme se to ve škole. Opakujeme mechanicky, že život se vyvíjí, že živé věci se mění z jedné do druhé."

V knize **"Soumrak evoluce"** dr. Morris poznamenává:

"Nejpozoruhodnější protiklad moderní vědy je, že systém evoluce mohl získat skoro univerzální přijetí, přestože mu úplně chybí ryzí vědecký podklad. *Po prodebatování tohoto předmětu se stovkami lidí jsem přesvědčen, že hlavní důvod, proč vzdělaní lidé věří evoluci, je prostě ten, protože jim bylo řečeno, že většina vzdělaných lidí věří evoluci! Velmi zřídka může takový člověk udělat víc než opakovat několik otřepaných "důkazů evoluce" a skoro nikdy opravdově neuvážil otázku, co vše to do důsledku znamená."*

Vytrvalá indoktrinace musí vytvořit evoluční stav mysli, zvlášť proto, že námitky proti evoluci jsou zřídka studentům představeny.

Druhý velmi podobný důvod, proč evoluce je tak všeobecně přijata, je váha autority, která ji podporuje. Když vedoucí vědci, vzdělavatelé, ba i teologové tvrdí, že evoluce je dokázaný vědecký fakt, a že jenom ignorantní lidé ji zamítají, kolik neodborníků se jim odváží odporovat?

Biolog František Marsh píše ve své knize **"Evoluce, stvoření a věda"**:

"*Co je znovu a znovu přivedlo k přijetí teorie evoluce, byla prostá váha autority na straně vědců, užívající nepříliš jemný způsob zastrašování.* ***Velmi často, chtěl-li mladý uchazeč o pozici zachránit svou reputaci u zkušenějších vědců, byl nucen přijmout teorii evoluce.***"

To se děje dnes a denně. Když ji zastává tolik "odborníků", pak průměrný člověk předpokládá, že evoluce musí být pravda. Výňatek ze spisů **"Moderní věda a křesťanská víra"**, napsanému členy Amerického vědeckého sdružení, zdůrazňuje:

"*Pohled na jeden z mohutných svazků o evoluci dává dojem, že tento předmět je určitě prokázaný, ale když ten svazek pročítáme, najdeme údaje o genetických pokusech, cytologické studie, zkameněliny z daleka i z blízka, porovnávání koster atd., ukazující nepatrné změny v některých představitelích jednotlivých druhů, a naprostou stálost v druhých. Výsledkem toho je, že než je člověk hotov, odbočí na počet zajímavých stezek a původní definice evoluce mu zmizí z dohledu. Čtenář se přikloní k pocitu, že člověk, který může citovat tak mnoho, co opravdu bylo odpozorováno, musí mít též pravdu v hlavní tézi.*"

Další důvod, proč mnozí přijímají evoluci, je ten, že jim bylo řečeno, že Bible neobstojí proti vědeckým faktům. Z Bible vyplývá, že Země je zhruba stará 6 000 let. To je přijatelný odhad na základě přemýšlení, vědeckého zkoumání a historie. Bible začíná prohlášením: "*Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.*" Kdy ten "počátek" byl, nemůže říci žádný teolog na světě. Teoreticky to mohlo být před miliony let stejně jako před několika tisíci. Je tedy jasné, že mnozí zavrhnou Bibli z prostého důvodu, protože neví, co skutečně říká, načež člověku nezbude nic než jeho filozofie o životě a smrti.

Přijetí evoluce logicky následovalo zamítnutí inspirace Bible. Popření existence Boha Stvořitele a ochromení platnosti Božího slova je první praktický důsledek, který učení evoluce přineslo. **Člověk se stal sám sobě bohem.** Evoluční myšlení je základem bezbožných systémů, jako je ateismus, komunismus, fašismus, rasismus, materialismus a v oblasti náboženství je to liberalismus. Když vidíme hořké ovoce, které učení teorie evoluce přineslo v posledních 100 letech, je na čase, abychom se na toto učení podívali blíže!

Evoluce dává člověku možnost úniku od zodpovědnosti, kterou cítí, když věří, že existuje Bůh Stvořitel. Bůh vložil na člověka morální a duchovní odpovědnost vůči níž cítí přirozený odpor. Lidské důvody zavržení Boha Stvořitele jsou často skryté, jak potvrzuje svědectví Alda Huxleyho, ateisty a evolucionisty, jehož článek **"Vyznání osvědčeného ateisty"** v jedné části říká:

"*Měl jsme důvod, proč jsem chtěl, aby svět nedával smysl, proto jsem*

přijal za své, že nedává žádný smysl, a mohl jsem pak bez obtíží najít uspokojivé důvody pro tento předpoklad. Pro mě, jak asi pro mnohé z mých současníků, filozofie nesmyslnosti byla v jádru nástrojem osvobození, které jsme si přáli. Bylo to zároveň osvobození od určité politické a ekonomické morálky. Měli jsme námitky proti morálce, protože překážela naší sexuální volnosti."

Huxley připouští, že zvolil ateismus a bezúčelnost, odrážející se v teorii evoluce, aby nemusel převzít na sebe zodpovědnost za své činy. Teorie vývoje a živočišných předků nás zbaví všeho biblického učení, zvláště toho, které se vztahuje k pádu člověka, jeho potřeby vykoupení a jeho budoucího soudu.

Je škoda, že oponenti evoluce nejsou tak průbojní a aktivní jako její zastánci. V každé debatě na toto téma u nás je často citován astrofyzik pan Jiří Grygar, RNDr., CSc., miláček široké veřejnosti a uznávaný odborník teistických evolucionistů. Hojně publikuje a dá se říci, že všeobecně dohlíží, aby naše veřejnost byla populárně vědecky informována. Pan Grygar je důležitým členem Rady České televize a je častým hostem v rozhlase. Před časem se nelichotivě vyjádřil o autorech seriálu **"Jak vznikl svět"**, zatímco japonský seriál **"Zázračná planeta"** vyzdvihl. Autoři seriálu "Zázračná planeta" byli totiž přesvědčení evolucionisté a "vydechovali" miliony let zázračné evoluce. Málokdo si uvědomuje, že autoři podobných televizních populárních a dokumentárních pořadů odvádí profesionálně zpracovaná fakta a úžasnou práci kamery, co se týká dokumentu samotného. O něco horší je to již s ideologií komentáře. Kdybychom užívali stejná fakta a stejný obraz s komentářem založeným na biblických předpokladech, získali bychom neméně přesvědčivý dokument.

Proto si také dr. Grygar vybral šest vážených a uznávaných odborníků pro televizní debatu, která následovala po nedokončeném (zakázaném) seriálu "Jak vznikl svět". Patřili k nim geolog, paleontolog, molekulární genetik a pan doktor z laboratoře evoluční biologie. Teology zastupoval profesor fundamentální teologie a biblista. Všichni společně odsoudili a nad veškerou pochybnost přesvědčovali nechápavé diváky, že jeden z autorů, profesor dr. Wilder Smith, jenž je mimochodem světově uznávaný odborník a publikující autor, je mystifikuje. Svým fundamentalismem nebezpečně ovlivňuje masy laických diváků. Autoři seriálu byli označeni za pavědce, kteří pouze propagují nevědecké názory nějaké americké fundamentalistické sekty. Zdá se, že panu Grygarovi a jemu podobným teklo do bot, jinak by se necítili tolik ohroženi. Pan Grygar vyjádřil své obavy o vědeckou úroveň šíření jiných informací, než těch evolučních, následovně:

"Rada se schází jednou týdně. Jednáme o kontroverzních programech, se svými stanovisky seznamujeme poslance a poslanecké kluby. ... V poslední době mě nejvíc trápí příklon lidí k iracionalitě. K pavědám. V postkomunistických zemích je to typický úkaz příznačný třeba pro Rusko. Ale rozšiřuje se i na Západě. Kdo je ochoten naslouchat iracionálním argumentům pavědců, slyší i na názory některých politiků. Tady začínají tragédie společnosti, států, celé planety. Z toho mám větší strach než z kosmických katastrof.

Nebojme se konfrontace názorů, ale postavme se těm, kteří mají moc, aby

rozhodovali o svobodě lidského myšlení, o svobodném přístupu k informacím, o svobodě projevu například k otázkám evoluce. Proč nemá druhá strana možnost vyjádřit objektivní názory ve veřejných sdělovacích prostředcích? Ať sám divák, posluchač či čtenář posoudí a váží autory. To, co jsme měli možnost vidět nebo spíše dosud nevidět, si nijak nezadá s dobou temna. Říká se tomu tyranie filosofie - "vědy". I dnes nám hrozí totalita těch, kteří rozhodují o tom, co je vědecké a co není. Zatím mají moc zesměšnit, ale ještě nemohou umlčet každého, kdo má odvahu samostatně přemýšlet a pochybovat o neomylnosti rad. Albert Eistein napsal:

Lidé mě příliš nezajímají a nejsem rodinný typ. ***Chci mít svůj klid a chci vědět, jak Bůh stvořil svět.***

Touha vědět, jak Bůh stvořil svět, byla hybnou silou vědeckých objevů v minulosti. Samotná touha vědět, jak Bůh stvořil svět, však k lidské moudrosti nestačí. Je třeba toužit po poznání, kdo Bůh Stvořitel je a podle toho učinit rozhodnutí. Potom se začneme zajímat nejen o sebe a o vlastní rodinu, ale i o lidi kolem nás. Bůh nás vyzývá, abychom obdivovali Jeho stvořitelský um, zkoumali a vyvodili z rozumového, nikoli ideologického závěru svůj nezávislý názor. Až začneme obdivovat a milovat svého Stvořitele, potom se můžeme naučit milovat i bližního. *-Kas-*

PROČ JSEM SE JÁ, PŘÍRODOVĚDEC, STAL KŘESŤANEM?

Prof. dr. A. E. Wilder-Smith, jeden z autorů seriálu "Jak vznikl svět", se narodil 1915 v Anglii. Na univerzitě v Oxfordu studoval přírodní vědy, v roce 1941 mu udělila univerzita Reading doktorát za organickou chemii. V letech 1945-49 se zabýval výzkumem rakoviny na Middlesex Hospital University v Londýně. V roce 1950 se Wilder-Smith přestěhoval do Švýcarska, kde pracoval jako profesor farmakologie. Od roku 1962 byl profesorem farmakologie lékařské fakulty na univerzitě v Illinois. V r. 1969 obdržel další doktorát v Curichu a další v Ženevě. V r. 1969 přijal pozvání vyučovat farmakologii v Turecku. Právě zde si jej vyžádalo NATO coby odborníka na drogovou závislost. Vysloužil si hodnost tříhvězdičkového generála. Dr. Wilder-Smith je autorem více než 50 vědeckých publikací, více než 20 knih, které byly přeloženy do němčiny, francouzštiny, ruštiny, norštiny, rumunštiny, češtiny a dalších. Prof. dr. Wilder-Smith je uznávaná světová kapacita a patří k žádaným řečníkům mnoha kongresů.

V posledních letech vede profesor Wilder-Smith ve Švýcarsku a v Německu semináře pro studenty zvané "Pro Universitate." Tyto odborné semináře, konané na různých místech, se staly studentům křesťanskou pomocí v jejich studiu a povolání.

Předem chci ujasnit, říká prof. Wilder-Smith, *že jsem se nestal křesťanem jen skrze argumenty. Poté, co byl můj* ***rozum*** *přesvědčen o pravdě křesťanství, musela i má* ***vůle*** *k tomuto rozumovému přesvědčení říci* ***"ano"****. Bez rozumového přesvědčení nemůže vůle říci "ano".*

Vyrostl jsem na selském statku v Anglii, v blízkosti Oxfordu. Moje milá maminka byla věřící dáma a můj otec, majitel statku, byl svobodný zednář vysokého stupně. K rodině ještě patřily tři starší sestry a jeden mladší bratr.

Pro nás děti byl život na statku pravý ráj. Bylo vždy co pozorovat nebo co dělat, lovit v Temži, plavat, veslovat nebo něco kutit.

V 13 letech jsme my děti byly dány na studia. Tam jsme se rychle naučil, že přírodní vědy nám údajně nedovolují věřit tak, jak věřila naše matka. T. H. Huxley měl již před lety dokázat, že náhodné procesy byly schopny vytvořit život, nevyjímaje člověka, právě tak jako Stvořitel. Jediný rozdíl by měl být v době k tomu potřebné. To, co může vytvořit Stvořitel v krátké době, k tomu je při náhodě třeba dlouhého období. Země a kosmos jsou velmi staré, proto je lépe považovat za správné, že stochastické (náhodné) procesy, které trvaly dlouhé periody, měly toto vytvořit a nepřipisovat stvoření Bohu. Je nemožné, aby dobrý Bůh mohl udělat tak zlé a nedokonalé stvoření.

Tento "úsudek" byl později, když jsem studoval na univerzitě v Oxfordu, plně potvrzen. A tak jsem byl přesvědčen, že ateismus by měl být intelektuálně únosnější než víra v Boha - Stvořitele. K tomu přišlo ještě uvažování o tom, že biblická zpráva s jejich šesti dny stvoření je zřejmě po vědecké stránce omyl. Jestliže Pán Ježíš Kristus těmto mylným zprávám věřil, pak nemohl být Bohem, jak o sobě tvrdil, neboť Bůh nemůže věřit dokazatelným omylům!

V té době se má matka dostala do styku s jedním generálem britské armády, který se stal křesťanem. Odešel poměrně mladý do důchodu, protože - jak řekl - nechtěl jen destruktivně pracovat, on chtěl pomoci pozitivně stavět království Boží. Já jsem tehdy vůbec nerozuměl, co to mělo znamenat. Pro mne to byly jen nábožné a proto prázdné řeči. Tento generál mne pozval na čaj o páté, což tehdy žádný slušný Angličan nemohl odmítnout. Nikdy jsem nenavštívil přednášky, které měl v okolí, protože jsem byl přesvědčen o tom, že se jedná o pouhé sentimentální žvásty. Pozvání na čaj byla ale úplně jiná záležitost!

Generál se mne pokoušel přesvědčit o nevědeckosti mých argumentů proti křesťanské víře. On však neměl vzdělání v přírodních vědách, proto se mu tento pokus beznadějně zhatil. Spíše jsem mu já ukázal, že on je křesťanem jen proto, že je po vědecké stránce - nevědomý. Takto skončil náš první společný rozhovor. Zvítězil jsem.

Avšak generál nebyl jen tak pro nic generálem, on se nenechal porazit a pozval mne ještě jednou na čaj. Během našeho prvního rozhovoru jsem s ním já, mladý, arogantní a nezkušený student nepatřičně a často i urážlivě jednal. Povyšoval jsem se nad ním natolik, že jsem označil jeho křesťanskou víru jako výsledek nevědomosti a nevzdělanosti, což byla neslýchaná drzost, neboť on nejenže byl vzdělaný pán (i když o přírodních vědách toho moc nevěděl), byl též velice vyrovnaný.

Během druhého rozhovoru se vyhýbal vší vědě a vysvětloval, že tomu nerozumí. Věděl však jak nutně potřebuji uzdravení mého srdce Ježíšem! Ptal jsem se ho, jak to ví. On mi četl epištolu ke Galatským, 5. kapitolu, kde jsou vyjmenovány hříchy těla. Na to jsem se do něj pořádně pustil. Domníval jsem se, že mluvil za mými zády s mou matkou. To však on nikdy neudělal. Zeptal jsem se ho, odkud to tak všechno o mně přesně ví. Jeho odpověď byla odzbrojující: ***"Vím to z Bible. Bible nás zná lépe, než nás může znát člověk, neboť ona nás zná z Božího pohledu, ona je slovo živého Boha".***

Potom mi dal generál velice osobní otázku: "Chceš mít v srdci živého Krista? Chceš ho denně poznávat?" Tento muž byl absolutní ztělesnění toho, co mně o hodně později svěřil profesor Karel Heim. Zeptal jsem se zestárlého profesora Heima: "Jaká je nejefektivnější metoda k zasažení dnešních vzdělaných lidí Kristovým evangeliem?" Starý pán několik minut přemýšlel. Pak odpověděl s velkou určitostí: ***"Nejefektivnější metoda, jak dnešního nevěřícího člověka zasáhnout Kristovým evangeliem, je konfrontovat ho s živým Ježíšem v našem srdci a v našem životě."***

Tohoto živého Ježíše jsem viděl před sebou na generálovi, kterého jsem neustále urážel a ponižoval. Stačilo jen vidět jeho milé, jasné a upřímné oči, aby se v něm poznal tento živý Kristus. Jeho sebeovládání při mých zmíněných provokacích o tom také svědčilo. On se mě ptal, zda chci mít živého Krista ve svém srdci. Ihned jsem odpověděl, že by to jistě bylo pěkné, ale nemám na to kvalifikaci. Nevěřil jsem ani Bibli, natož pak na samotného Ježíše! Poznamenal: ***"Poznání není závislé na tom, co víme, nýbrž na poznání, že jsem hříšník a potřebuji odpuštění a Kristovo spasení!"*** *Pak se mne ptal, zda chci Ježíše poprosit, aby se stal pánem mého života:* ***"Když jej požádáte, aby mocí jeho smrti na kříži vám odpustil vaše hříchy a usídlil se ve vašem srdci, on vaši modlitbu vyslyší."***

Po jednom dalším rozhovoru poklekl a prosil Spasitele, aby se mně dal poznat skrze odpuštění. Na tento způsob víry jsem nebyl připraven. Když však on skončil svou modlitbu, povzbudil mne, abych se také pomodlil. Já jsem to učinil jako on.

Co jsem udělal se všemi svými pochybnostmi a těmi domnělými omyly v Bibli? O těchto a jiných problémech jsem vedl s generálem dlouhé a vážné diskuse. On mi dal jednu základní odpověď, kterou jsem nikdy nezapomněl, neboť se osvědčila jako pravdivá. Řekl: ***Přišel-li jsem k poznání jakékoliv pravdy a zůstanu-li tomuto poznání věrný a poslušný, dá mi Bůh postupně více poznání a postupně vyřeší mé intelektuální problémy. On buď přímo osvítí můj rozum nebo mně pošle do cesty člověka, který mně bude pomáhat při řešení mých těžkostí. To nejdůležitější je, abychom po poznání nové pravdy jí byli poslušni celým srdcem, dali jí zvláštní právo, potom Bůh náš rozum postupně otevře a tak vyřeší jeden problém za druhým. (viz Daniel I:18-21)***

Skrze mé kontakty s generálem jsem získal jedno podstatné poznání: viděl jsem živého Ježíše v generálovi, muži, který by jako člověk bez Ježíše byl jistě velmi problematický. Mám být tomuto novému poznání poslušen tím, že přijmu Ježíše jako Pána svého života? Rozhodl jsem se otevřít mu své srdce a požádat ho, aby se stal od nynějška Pánem mého života.

Po více než 50 letech křesťanského života přiznávám, že Ježíš tehdy opravdu začal mé problémy s Písmem svatým a přírodní vědou postupně řešit - problémy stvoření, evoluce, problémy týkající se Adama a Evy, Adamova žebra, problém šesti dnů stvoření a mnohé jiné. Stále ještě existují otázky, které nejsou vyřešeny. Zůstává však princip:

- ***Budeme-li mít Krista v srdci, budeme-li mu poslušni ve všech poznaných pravdách, pak nás po etapách přemění ve svůj obraz. (2. Korintským 3:18)***

Tato přeměna v jeho obraz zahrnuje i řešení problémů s chápáním Jeho vůle a Jeho úmyslů s námi.

- ***Nebo v něm přebývá všeliká plnost Božství tělesně (Koloským 2:9)***

a proto též potenciálně i v nás, když on naplní celé naše srdce.

Uveďme jeden klasický příklad, na němž chci ukázat těžkosti přírodovědce, který se chce stát učedníkem Kristovým. T. H. Huxley vedl v roce 1860, rok po vyjití Darwinova "O původu druhů", velkou debatu proti biskupu Wilberfoce z Oxfordu. Wilberfoce zastával doktrínu stvoření světa a života skrze Boha a T. H. Huxley zastával právě zveřejněnou Darwinovu evoluční teorii. Darwin učil, že náhodné chemické procesy a selekce mohou vytvořit život, když jim bude dopřáno dost hmoty a času. Wilberfoce použil "přirozené teologie" pro svůj argument: ***Kde existuje stvoření, tam musí být též i Stvořitel (Římanům 1:19-20),*** *kde jsou hodiny, tam musel pracovat hodinář. Člověk, zvíře i rostlina jsou stvoření, proto musí předpokládat Stvořitele. Nato uvedl Huxley jeho mezinárodně známý klasický a uznávaný argument šesti věčných opic a šesti věčných psacích strojů, které byly vybaveny nekonečným množstvím papíru, aby dokázaly, že není nutný Stvořitel pro existenci tvorstva. Poté, co uplynula téměř věčnost (zde jsem měl osobně těžkosti s Huxleyovým důkazem!), můžeme, tak tvrdil Huxley, nalézti v množství nesmyslů, které opice napsaly, text 23. Davidova žalmu. Biskup byl tímto lehkomyslným příkladem Huxleyovým rozhořčen.*

Poté se zeptal Huxley Wilberfoce, který byl nejen anglikánským biskupem, ale též profesorem matematiky, nezná-li vzorec pravděpodobnosti. Kde existuje $T = \infty$ (T = čas) a nekonečné množství hmoty, tam musí $P = 1$ (P = pravděpodobnost). To znamená: Všechno se stane docela jistě, když bude existovat dost času a hmoty. Je-li T nekonečné, tak je jistá pravděpodobnost ($P = 1$), že 23. žalm vznikne náhodně - skrze náhodné ťukání na stroji. Vzorec pravděpodobnosti vyžaduje právě a přesně toto. Vznik žalmu 23. se dá tedy vysvětlit dvojím způsobem: buď jako výtvor autora žalmu, Davida, nebo jako produkt náhody a dlouhého časového úseku. Tedy existence 23. žalmu není žádný pádný důkaz pro existenci stvoření, žádný přesvědčivý důkaz pro existenci Stvořitele. ***Náhoda a dlouhé časové období by mohly vysvětlit existenci stvoření právě tak jako předpoklad existence Stvořitele.***

Měl-li Huxley pravdu, pak se apoštol Pavel silně mýlil, když v epištole Římanům 1:19-21 tvrdil, že samotná skutečnost stvoření je přesvědčivý důkaz pro Boží existenci. Podle Pavla by měl každý člověk, který vidí stvoření Boží, věřit ve Stvořitele, neboť jeho logika jej k tomu přivádí a nechá ho stát bez omluvy, když chce být ateistou. Podle Huxley existence stvoření neznamená žádný pádný důkaz pro existenci Stvořitele. Kdo se mýlí - Huxley, nebo Pavel? Potom, co jsem se stal křesťanem, jsem léta přemýšlel právě o tomto problému. Neboť jestliže se Pavel ve výpovědi o víře v epištole Římanům v 1. kapitole vědecky mýlil, tak nemusí být ani jeho ostatní výpovědi jisté! Mluvil jsem o tom s mnohými svými kolegy, a ptal jsem se na tento problém. Nikdo mi nedal uspokojující odpověď. Všichni však chápali, že Pavel by se musel zmýlit, kdyby Huxleyovo vysvětlení

vzorce pravděpodobnosti mělo být správné. V čem vězí řešení tohoto problému? Zde se setkáváme s konfrontací mezi liberální a konzervativní teologií v přírodovědeckých otázkách.

Přešlo 25 let a já jsem stále ještě neměl řešení. Pak přišlo jako duchovní blesk, tak jednoduché a tak přesvědčivé! Jednoho lednového dne v zimě 1965 jsem vystoupil z vlaku od Wheaton do Chicaga, USA. Venku silně mrzlo, -25 stupňů C, ve vlaku bylo naproti tomu k udušení, vedro +25 stupňů C. Tepelný šok byl silný. Stál jsem venku v ostrém chicagském větru a čekal na přechodu pro chodce, abych přešel ulici. Jak jsem zde tak stál, vyřešil se ten 25 let starý problém ve zlomku vteřiny sám od sebe. Vyjasnění přišlo bez řečí a bez vědomé práce, najednou bylo zde, jako blesk!

Ale jak? Běžel jsem do laboratoře a všechno jsem v několika hodinách napsal, tak dlouho jsem potřeboval, abych vyjádřil slovy obsah duševního blesku na papír! Řešení se týkalo podstaty Huxleyova psacího stroje - což doposud nikdo nerozebíral - a vypadalo následovně:

Představme si nový druh psacího stroje, stejný jako je Huxleyův stroj, jen s jediným rozdílem: můj nový stroj vlastnil jednu jedinou dodatečnou páčku. Byla-li tato páčka v levé poloze, fungoval stroj jako každý jiný Huxleyův psací stroj: Opice zmáčkla písmenko "A" na Huxlyově stroji, "A" vystoupilo z mozku a pohybovalo se skrze ruku opice do špičky prstů, skrze knoflík "A", skrze mechaniku stroje, až se konečně objevilo písmenko "A" na papíře. Opice pak zvedla prst z knoflíku "A", ale "A" zůstalo na papíře. Tento celý psací proces byl jednosměrný, to znamená, byl to irreverzibilní (nezvratný). Normální Huxleyův stroj tiskl písmenka, ale nebral je zpět, nevymazal je. Když však u mého nového stroje byla dána páčka vpravo, psal stroj písmenko "A", když opice zmáčkla knoflík "A". Jako "odpověď" přijde "A" na papír právě tak jako na normálním "Huxleyově stroji". Když však opice svůj prst z knoflíku "A" zvedne (je-li páčka tohoto nového stroje vpravo), opustí již vytisknuté písmenko "A" papír a to bez jakékoli stopy. "A" jde zpět skrze stroj, do knoflíku, pak nahoru skrze prst a ruku opice zpět do opičího mozku, ve kterém písmenko "A" vzniklo a kde také zůstane. Mechanismus této vratnosti není pro náš nynější účel důležitý. Důležitá je pro nás jen ta skutečnost, že tento nový stroj s páčkou v pravé poloze je totálně a absolutně vratný, tj. že právě tak rychle a dobře tiskne na papír, jako opět "odtiskne". Normální Huxleyův stroj přirozeně jen tiskne. Potřebujeme-li něco vymazat, musíme učinit zvláštní opatření. Tato opatření nejsou však skutečně vratná, protože vždy zanechávají stopy původně vytisknutého. Oproti tomu je můj nový stroj mnohem lepší, neboť když je páčka v pravé poloze, tak "odtiskne" cokoli právě tak důkladně, jako natiskne. To znamená, když se "A" natiskne a pak se knoflík pustí, "A" se absolutně, beze stopy "odtiskne".

Avšak nyní následuje důležitá otázka. Jak dlouho by musela naše opice ťukající na stroji pracovat, aby náhodou vznikl Žalm 23? Při odpovědi na tuto otázku je nutno vzít v úvahu, že každé písmenko je právě tak rychle a důkladně natisknuto, jako "odtisknuto". To znamená, že opice za vteřinu práce napíše právě tolik kolik za milion let. Opice "odtiskne" všechno stejně rychle, jako natiskne.

Na naší otázku existuje tedy jen jedna odpověď. Na totálně reverzibilním (vratném) stroji nemůže opice za celou věčnost napsat ani jedinou větu 23. Žalmu! Reverzibilita zakazuje každou časově podmíněnou syntézu. Je třeba si to představit. Chceme-li běžet z Londýna do Edinburghu - uděláme dopředu půlmetrový krok. Pak uděláme další půlmetrový krok stejným směrem. Máme-li dost času, tak za nějakou dobu dosáhneme Edinburghu. Když však uděláme půlmetrový krok vpřed a vzápětí půlmetrový krok vzad, a budeme-li v této metodě pokračovat: po kroku vpřed následuje právě tak velký krok vzad. Potom do Edinburghu nedojdeme ani za celou věčnost. Tento fenomén se nazývá reverzibilita.

Před několika lety obdržel fyzik Ilia Prigogine, přesně za tuto myšlenku Nobelovu cenu. Zjistil, že vznik struktur skrze náhodu a čas (čas = T) musí být všechny chemické reakce, které jsou reverzibilní, odstraněny. Existuje-li rovnováha (dopředu a dozadu jako u mého nového stroje), nikdy k syntéze nedojde, nevznikne Žalm ani cokoliv jiného. Jde se právě tak věrně vpřed jako vzad. Dokonce i když T = nekonečno, nemůže v reverzibilním systému vzniknout Žalm nebo život.

Jak bychom měli teď tuto poněkud složitou úvahu aplikovat na Darwinovu biogenesi a na problém stvoření? Velice jednoduše a zřetelně: ***Organické reakce, které domněle podle Darwina a evolucionistů měly spontánně za dlouhých časových period vést k biogenesi a k životu, jsou všechny reverzibilní.*** *Probíhají stejně tak dopředu jako nazpět. Podléhají, jak to chemici nazývají, zákonu působení aktivní hmoty, protože jsou reverzibilní. Proto nikdy nemohou ve smyslu biogeneze v takzvané "prapolévce" vést k spontánnímu vzniku života - přestože už po generace naše školy a univerzity učí tento omyl bezpočet žáků a studentů. Stále se tvrdí: život je jen chemie a fyzika.*

Jak vzniká život ve skutečnosti? Dnes je známo, že informace DNA programuje molekuly tak, že je reverzibilita částečně zrušena. Speciální genetické programování přináší ireverzibilitu do jinak reverzibilního chemického systému tak, aby byla syntéza možná. Tímto způsobem vzniká biogeneze dnes (Sol Spiegelman a Kornberger již na tento způsob syntetizovali viry), to znamená: skrze spolupráci hmoty, chemie a informace a to informace, která nevzniká z chemických zákonitostí hmoty.

Biogeneze tedy vzniká z hmoty, biochemie a informace. *Proto se určití přírodovědci, kteří stále tvrdí, že život pochází jen z hmoty a chemie, velmi mýlí. Zapomínají - často, zdá se mi, vědomě - že informace musí přijít dříve, než se sdělí celá pravda. Informace má hodně společného se starým řeckým slovem logos, neboť logos znamená koncept, slovo nebo také překvapivý efekt.* ***Tento obraz biogeneze odpovídá biblickému obrazu celkem přesně, neboť duch Boží, logos (informace), působil na hmotu (podle 1. Mojžíšovy 1:1-3), čímž vznikl život.*** *V tomto bodě se materialističtí badatelé velmi mýlili - zapomněli rozhodující úlohu, kterou má logos neboli informace!*

T. H. Huxley se dopustil závažné přírodovědecké chyby, když u reverzibilních reakcí použil vzorce pravděpodobnosti! Tento vzorec může být samozřejmě aplikován jen na ireverzibilní systémy! Tato skuteč-

nost činí celou Darwinskou hypotézu spontánní biogeneze ze surové hmoty během milionů let v hypotetické "prapolévce" přírodovědeckým nesmyslem.

Během dlouhých let mého života byly mnohé přírodovědecké otázky tohoto druhu vyřešeny. Proto jsem plný důvěry, co se týče těch ještě otevřených problémů. Proč jsem se tedy jako přírodovědec stal křesťanem? Protože mně přírodní vědy stále a nově potvrzují výpovědi z Bible a protože má vůle byla otevřena pro mého Stvořitele jako Pána mého života. Chovám proto pevnou důvěru, že ještě otevřené otázky najdou vyřešení podobným způsobem.

- Prof. dr. Wilder-Smith-

Rychlost světla

Evolucionistické předpoklady o dlouhověkosti země a vesmíru se zdají být docela logické, a proto jsou tak silným argumentem ve prospěch evoluční teorie. Je tomu skutečně tak? Nezapomeňme, že jde jenom o předpoklady, a ty se mohou měnit.

V posledním desetiletí proběhl experimentální výzkum, jehož výsledky byla celá vědecká veřejnost značně udivena. Elegantní matematické výpočty představily takové koncepty, které by zdravý rozum označil přinejmenším za bizarní, zvláště na poli kvantové mechaniky a relativity. Kdo by kdy například připustil koncept o zakřiveném vesmíru? Před několika lety jistí dva vědci přednesli koncept o dráze světla vedoucí právě přes ony zakřivené prostory. Matematickými výpočty zjistili, že světlo z miliardy let vzdálených hvězd by k nám mohlo dorazit za pouhých 20 let. Tato teze je pravděpodobně nesprávná, ale v každém případě nám naznačuje, že otázka spojená s rychlostí světla není tak jednoznačná, jak tvrdí evolucionisté.

Bible naopak hovoří o stvoření v okamžiku. Podívejme se na rychlost světla z tohoto úhlu. Předpokládejme, že Bůh na počátku stvořil světlo tak, že jej asi před 6 000 lety rozprostřel od původně stvořené hvězdy až k Zemi. To znamená, že světlo, které nyní přijímáme, počalo svou pouť v určitém bodě úsečky o délce 6 000 světelných let, tedy v bodě, kde bylo stvořeno. Toto světlo, které zdánlivě předkládá obraz explodující hvězdy, z explodující hvězdy ve skutečnosti nepochází a informace dokazující explozi byla stvořena tzv. *cestou*. Je-li toto vysvětlení pravdivé, tedy za předpokladu, že stáří vesmíru činí 6 000 let, pak cokoli, co dnes pozorujeme nad vzdálenost 6 000 světelných let, je vlastně gigantická show, která se nikdy neuskutečnila. Pozorujeme tedy neexistující objekty? Jde o podvod? Zdá se, že jde skutečně o mnohostranný otazník.

Nejpřijatelnější vysvětlení zní: rychlost světla byla v minulosti vyšší, což umožňovalo dosáhnout téže vzdálenosti v mnohem kratším čase. Ale proč a kdy se rychlost světla přehodila na nižší převodový stupeň? Na první pohled se tato teze jeví jako příliš zjednodušené vysvětlení.

Australan Barra Satterfield tuto možnost pozvedl fascinujícím způsobem. Zaujala ho kontroverze ve vědecké literatuře 30. let tohoto století. Astronom Gheury de Bray poukazoval na trvalou tendenci po sobě následujících měření rychlosti světla, která dokazovala, že rychlost byla v minulosti vyšší. Je tedy rychlost světla tendenčně klesající? Je-li tomu tak, pak by bylo řešení našeho problému na stole.

B. Satterfield a jeho pozdější spolupracovník Trevor Norman z Matematického institutu Flindersovy univerzity shromáždili všechna měření rychlosti světla z několika posledních staletí. Během uplynulých 300 let byla rychlost světla měřena mnohokrát, a to za použití rozmanitých metod. Mezi jinými například pomocí zatmění měsíců Jupitera. Tato metoda využívající obrovských vzdáleností, které dnes známe docela přesně, umožňovala pozoruhodnou preciznost měření. Přitom přesnost použitých hodin činila 1-2 sekundy. Tímto experimentálním měřením byla zjištěna nejenom klesající tendence rychlosti světla, ale i silná pravděpodobnost, že k sestupným změnám této rychlosti docházelo v minulosti mnohem častěji. Rychlost světla klesala až do roku 1960, kdy se zdá, že dosáhla poměrně konstantní hodnoty. Norman se Satterfieldem zastávají názor, že chování rychlosti světla lze nejlépe zaznamenat pomocí logaritmu, geometrie, zkrátka souborem matematických rovnic. Jedna z geometrických křivek ukazuje, že ještě před několika tisíci lety bylo c téměř nekonečné. To znamená, že světlo i z těch nejvzdálenějších oblastí vesmíru mohlo lehce dosáhnout Země v časovém měřítku Genesis. Představme si raketoplán, jak "pomalu" klesá na přistávací dráhu, přestože většinu trasy proletěl mnohonásobně vyšší rychlostí.

Vyšší rychlost světla v minulosti by předkládala řadu dalších fascinujících vysvětlení. Byla-li rychlost světla v minulosti vyšší, pak by atomické procesy matematicky spojené s "konstantou" c (=rychlost světla) byly také rychlejší, včetně všech forem radioaktivního rozpadu. Ony předpokládané miliardy let existence by se rázem změnily do pouhých tisíců.

Důkazy shromážděné Satterfieldem a Normanem sahají dál než jen k údajům zkoumaných měření. Existují také sekundární důkazy vyplývající z předvídaných důsledků úbytku rychlosti světla. Různé atomické konstanty, jako třeba Planckova, mají termín c obsaženy v rovnicích, které je popisují. V jiných se ruší. V určitých případech by tudíž klesající rychlost světla znamenala klesající hodnoty i pro dané konstanty; v jiných případech by hodnoty konstant vzrůstaly. Údaje, které tito autoři prezentovali u 13 takových konstant, potvrdily očekávaný trend u každé z nich, alespoň na základě vizuálního pozorování. U většiny konstant lze naneštěstí získat jen velmi málo měření, zvláště z dřívějších dob. Vyvstává ale i další potenciální problém. Není jasné, zda uvedené hodnoty konstant byly vypočítány s použitím soudobě přijímané hodnoty c. Další důsledek úbytku rychlosti světla bychom mohli zaznamenat ve vztahu atomického času k dynamickému. Zde stojí za zmínku 1. kapitola Genesis, kde Bůh řekl:

- ***Buďte světla na nebeské klenbě, aby oddělovala den od noci. Budou na znamení časů, dnů a let." (Genesis 1:14)***

Bůh určil k určování časů - rychlosti světla dynamický, nikoliv atomární čas. S ubývající rychlostí světla by se totiž čas atomický vůči dynamickému - gravitačnímu zpomaloval, jak lze měřit podle oběžné dráhy Měsíce. Oba vědci dále uvádějí celou řadu pozorování, a to od roku 1955 až 1981, která provedl věhlasný astrofyzik dr. Van Flandem. Ten srovnával měření obojích hodin, atomických a gravitačních, a zjistil, že se hodnoty jedněch ve vztahu k dru-

hým mění. Atomické se zpomalují nebo gravitační zrychlují. Někteří se pokoušeli tento rozpor vysvětlit tvrzením, že hodnota gravitační konstanty G se může měnit. To ale nebylo nikdy potvrzeno. Faktem tak zůstává, že atomické hodiny se s časem opravdu zpomalovaly, což potvrzuje předpoklady B. Satterfielda a T. Normana.

Další připomínka uvádí následující možnost: je-li z hlediska Einsteinovy rovnice $E = mc^2$ světlo milionkrát rychlejší, pak by energie, zvláště z atomových reakcí, byla milionkrát milionkrát větší. Tato otázka byla zodpovězena již v raném období výzkumu rychlosti světla. Samozřejmě vyvolala námitky a protinámitky. Práce B. Satterfielda a T. Normana však přesvědčila řadu předních vědců a kvalifikovaných odborníků. Je to nesmírně složitý komplex, který vyžaduje expertízu z mnoha vědních disciplín.

V roce 1987 se v jednom seriózním astrofyzickém žurnále objevil článek od ruského astrofyzika prof. Trojtského. Pan profesor, ač evolucionista, je přesvědčen, že nejlepší kosmologický model ve vztahu k dostupným astronomickým údajům je model s vesmírem počínajícím s nekonečnou rychlostí světla a jejím poklesem až na současnou hodnotu. I když Trojtskij neuvádí žádná aktuální měření c, jeho tvrzení má zajímavé následky, zvláště když vezmeme v úvahu skutečnost, že klesající hodnota c by odporovala základním principům fyziky. To nám zřetelně dokazuje, ať již bude výsledek dalšího výzkumu jakýkoli, že tento názor není žádné kreacionistické porušování vědeckých zákonů tak, aby vyhovovaly daným záměrům.

Klesala-li rychlost světla v minulosti, pak nám z toho vyplývá následující: světlo, které dopadá na Zemi ze vzdálenějších hvězd, se muselo "zpomalovat" rychleji než světlo z bližších hvězd, tedy vzhledem k jeho počáteční rychlosti. To znamená, že by sebou muselo nést jakýsi "vestavěný" rudý posuv, frekvenci posunutou k červenému konci spektra. Ty nejvzdálenější hvězdy by musely být posunuty směrem k červené maximálně. To však ve skutečnosti běžně pozorujeme. Nejrozšířenější vysvětlení tohoto jevu, progresívního vzestupu rudého posuvu, je Dopplerův efekt. Dopplerův efekt je změna frekvence zvuku nebo světelných vln vzhledem k pohybu zdroje zvuku či světla nebo pohybu pozorovatele. Mnozí astronomové ale tvrdí, že rudé posuvy nelze Dopplerovým efektem vůbec vysvětlovat. Nejsou-li rudé posuvy způsobeny Dopplerovým efektem, ale úbytkem rychlosti světla, pak by to znamenalo, že se vesmír neroztahuje, ale naopak smršťuje.

Totéž se týká mikrovlnného pozadí radiace, které bylo interpretováno jako jakési pozůstalé echo z imaginární ohnivé koule. Je-li vysvětlení poklesu rychlosti světla ve vztahu k rudému posuvu správné, pak by to také mohlo znamenat, že příčinou tohoto pozadí je masívní rudý posuv způsobený poklesem rychlosti světla z nejvzdálenějších objektů, které se nacházely nejblíže času kreace. Skutečností je, že hustota energie této radiace je shodná s hvězdným světlem posunutým k červenému okraji spektra. Další velmi zajímavou tezí, která souvisí s poklesem rychlosti světla, jsou rychlejší nukleární procesy v minulosti u hvězd. To znamená rychlejší "stelární evoluce", nebo vlastně degenerace, což je mnohem přiměřenější výraz, nebo teze,

které se vztahují k povaze kvasarů.

Lze vůbec právě zmíněné vysvětlení nějak vyvrátit? Jak jsme již uvedli, může se stát, že historického měření nebude moci být užito jako statistický důkaz poklesu rychlosti světla. To by ovšem nijak neprokázalo, že c neklesala právě způsobem, jaký navrhli zmínění autoři. Daný koncept by snad mohl být falzifikován předložením nezodpověditelných námitek (tj. je-li c rychlejší, pak je důsledek takový a takový, což je nemožné). Zde bychom však měli být velmi opatrní, jelikož taková námitka může odhalovat naši ignoraci. Některé z "nezodpověditelných" námitek proti poklesu c ve 30. letech ilustrovaly jen nedostatečné znalosti v oblasti atomové fyziky. Dále je nanejvýš pravděpodobné, že skutečnou příčinou ustálení rychlosti světla po r. 1960 je přechod na atomické hodiny. Od té doby je jakákoli změna v rychlosti světla prakticky nepostihnutelná, protože atomické hodiny se mění s atomárním časem.

Obrovské množství práce, kterou vědci odvedli na poli "důsledků poklesu rychlosti světla", napovídá mnohým, že teze o počáteční nekonečné rychlosti světla a jejím postupném úpadku až na současnou hodnotu vyvolává daleko méně námitek, než se na počátku zdálo. Ať již člověk začal měřit rychlost světla před 300 lety nebo nyní, je automaticky jasné následující: klesalo-li c od téměř nekonečné hodnoty až na současnou "konstantní" (v přírodě existuje mnoho takových procesů), pak by:

- ✓ *hvězdné světlo dosáhlo zemského povrchu v okamžiku, kdy byly stvořeny první hvězdy*
- ✓ *nebylo třeba postulovat miliardy světelných let k překonání obrovských vzdáleností*
- ✓ *radiometrické datování mělo být interpretováno v měřítku tisíců let*
- ✓ *progresívní rudý posuv hvězd i kosmické mikrovlnné pozadí mohlo ve skutečnosti být důsledkem poklesu c.*

Vidíme, že trochu pokory by vědcům vůbec neuškodilo. Nesčíslněkrát přece došlo k tomu, že vědci vehementně znevažovali údaje uvedené v Bibli a poukazovali na to, že protiřečí vědeckým faktům. Opak je pravdou. U každého z těchto případů se po zjištění dalších informací ukázalo, že Bible vědě neprotiřečí. Nevíme všechno. Ani vědci nebudou nikdy vědět vše. Jenom evolucionisté mohou dogmaticky tvrdit, že minulost proběhla podle jejich vzoru a ne jinak. Člověk možná nebude nikdy vědět s vědeckou jistotou a vyčerpávajícím způsobem, jak přesně Bůh tvořil. Přesto můžeme znát pravdu. Slovo toho, který má přístup ke všem důkazům a vlastní nekonečné a absolutní poznání, je pevné, neměnné a věčné. Věřím, že Bible obstojí až do konce věků. Avšak zjistit tuto skutečnost bez poznání Krista v okamžiku konce nestačí, to už bude pozdě. Mějme na paměti, že Bůh nesleví ani z jediného slova, které nám dal k tomu, abychom přemýšleli o jeho stvořitelském díle.

-P.B.-

PROČ VĚŘIT?

V dnešní době nestačí vědět, v co věříme, ale je nezbytně nutné vědět, proč věříme. Ve svém prvním dopise Petr nabádá věřící, aby byli připraveni dát na otázky své víry rozumnou odpověď. Nejsme-li osobně přesvědčeni, že evangelium Ježíše Krista je ta jediná cesta, nebudeme schopni o tom přesvědčit nikoho jiného. Nemůžeme se

přinutit dělat něco, o čem nejsme rozumově přesvědčeni.

Zřejmě je mnoho přemýšlejících nevěřících, kteří mají upřímné pochyby o Bibli. Ne, že by někdo měl odpovědi na všechno, ale někdy nás umlčí nevěřící svými otázkami, což považují za důležité potvrzení správnosti svého názoru. Připomíná nám to příběh z 9. kapitoly Jana o slepém muži, kterého Ježíš uzdravil. To jediné, o co se mohl opřít, byl jeho zážitek. Ale v nynější době psychických úkazů a mentální manipulace zážitek není dostačující důkaz. Vidíme, že bez světla Ducha svatého je samotné debatování o víře bezcenné. Jen v Božích rukou může být inteligentní odpověď na otázku nástrojem, který otevře srdce a mysl evangeliu. Pouhé informace, týkající se evangelia Ježíše Krista samy o sobě nepřesvědčí nikoho o pravdě. Jenom nadpřirozený zásah Svatého Ducha vykoná práci na duchu člověka. Obrácení k víře zahrnuje celou osobnost - rozum, vůli a cit. Francouzský filozof Pachal jednou poukázal na to, že hlavním účelem rozumu je ukázat člověku věci, které přesahují rozum. A přece Ježíš řekl:

- ***Poznejte pravdu a pravda vás osvobodí" (J 8:32).***

Mistr Jan Hus řekl: ***"Miluj pravdu, uč se pravdě, prav pravdu, haj pravdu až do smrti."*** Existují-li některé absolutní pravdy, na kterých život a osud člověka musí být založen; bez nich křesťanství nemá světu co nabídnout. On sám za pravdu Ježíše Krista položil život!

Mnozí považují hledání pravdy za důležité, ale sami se pravdě vyhýbají. Kdyby ji totiž našli, pak by jejich malá hra na schovávanou skončila. Další tvrdí, že pravdivé je jenom to, co člověk sám zjistí. Jiní zcela otevřeně prohlašují nedosažitelnost skutečné pravdy a neexistenci přesné odpovědi na nejdůležitější otázky života. Pomyšlení, že důležité odpovědi na životní problémy jsou nedosažitelné, by bylo nesnesitelné. Byl by to krutý Bůh, kdyby nechal člověka v nejistotě, zmatku a nerozhodném tápání. Být tváří v tvář neznámé budoucnosti je pro člověka neúnosné. Každý z nás má právo vědět, co leží před námi, zvláště po smrti.

Co je tedy pravá cesta k Bohu? Tvrdí-li bibličtí křesťané, že Kristus je jediná cesta a že všechny ostatní cesty jsou klamné, představuje to egoismus nebo předpojatou úzkoprsost? Nemají upřímní mohamedáni, buddhisté a věřící hinduisté tutéž naději jako věřící v Ježíše Krista? Nevzývají toho samého Boha jen jiným jménem a jiným způsobem?

Křesťanům je neustále vytýkáno jak si mohou dovolit tvrdit, že Ježíš Kristus je jediná cesta! Ne všichni si uvědomují, že samotná upřímnost víry netvoří podstatu pravdy. Věřit něčemu ještě neznamená, že to je pravda, zrovna tak jako něčemu nevěřit neznamená, že jde o omyl. Trvají-li křesťané na tvrzení, že Kristus je jediná cesta k Bohu a není to pravda, potom chybují, když tuto víru vnucují druhým. Vnucovat víru je chybné vždy, ale pokud jsme o pravdě přesvědčeni, je naší povinností na ni upozornit a vřele ji doporučit. Křesťanství není náboženská teorie, nebo pouhý způsob života, ale je to historická skutečnost. Není to jen jiný náboženský systém, ale historická objektivní skutečnost, která obsahuje nadpřirozené zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Tato skutečnost odděluje křesťanskou víru od všech ostatních. Její zakladatel nyní žije - 2000 let po své smrti! Jeho nyněj-

ší existence je zjevná v životech miliónů věřících. Víra zahrnuje více než intelekt, bezpodmínečně též zahrnuje morálku. Mnoho lidí odmítá evangelium, protože nechtějí změnit způsob života, nechtějí se podřídit Kristu. Křesťanská víra představuje toto: **Kristus je náš Pán.** Ti, kdo jej nechtějí přijmout, se stanou protivníky nejen Krista, ale i Boha samotného.

Ostatní náboženství bez Krista si mohou být v něčem nanejvýš podobné, ale nemohou být současně pravdivé. Zamysleme se co Ježíš řekl:

- ***Já jsem ta cesta, pravda, i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. (Jan 14:6)***

Buď řekl pravdu, nebo byl obyčejný podvodník. Ovšem pouhý intelektuální souhlas o pravdě slov Krista, apoštolů a křesťanů, ještě z člověka neudělá křesťana. Kristus musí být přijat jako Pán a Spasitel. Jenom to způsobí proměnu, o které tolik věřících svědčí. Jen taková víra změní život. Každý, kdo opravdu chce pravdu znát a žít pro ni, může přijmout jednu z posledních vět v Bibli jako osobní vyzvání:

- ***Kdo žízní, ať přistoupí; kdo touží, ať nabere vody života! (Zjevení 22:17)***

- J.D.J. -

ŘÍKÁTE MI MISTŘE

Oddaný hebrejský křesťan, Josef Flacks, připravil pro sebe úmrtní oznámení, aby po vyplnění data úmrtí bylo rozesláno všem přátelům. Toto byl jeho obsah: "***Oznamuji svým přátelům, že jsem se vystěhoval ze svého starého domu.*** (2 K 5:1). ***Ihned jsem přistál v zemi Slávy, doprovázen andělskými průvodci,*** (L 16:22) ***vzdálený od těla, pro hostinu u Pána.*** (2 K 5:6). ***Jak bylo předpověděno,*** (Zj 11:16) ***našel jsem v Jeho přítomnosti plnost radosti... dokonalé potěšení na věky! Budu se ohlížet i po vás, až dojde k vykoupení našeho těla.*** (Ř 8:23) ***Až do té doby hleďte vzhůru!***"

Žalmista dobře věděl, o co jde, když napsal, ***...vždyť tvé velké milosrdenství je se mnou; z nejhlubšího podsvětí jsi vytrhl mou duši.*** Ve dnech, kdy byl Ježíš na zemi, byli také falešní Kristové. On varoval v Matouši 24:5, že jich přijde ještě mnoho. I my víme, že přijde mistr podvodu, jehož jméno je Antikrist. Objeví se v posledních dnech tohoto věku, a svede miliony k víře, že on je přislíbený Mesiáš. Satanova snaha je přimět lidi k přijetí Velké Lži.

Mnoho bohatých a vlivných lidí hledá stále nové objevy, utrácejí ohromné sumy peněz za psychoterapii, horoskopy, na poradách astrologů a za vše, co by jim umožnilo větší sebepoznání a nahlédnutí do budoucnosti. Všichni touží najít mír a bezpečnou budoucnost. Ale ani za miliony ji nekoupí. Pouze osobní víra v Ježíše Krista přinese pokoj a naději do budoucna.

Falešná náboženství a jejich vůdci nejsou nic nového, ale dá takové náboženství skutečný mír v duši, po kterém člověk prahne? Ti, kteří mír našli, touží druhým ukázat, že jedině Kristus má odpověď pro každého. Doufáme-li, že dosáhneme cíle, aniž bychom přijali Prince míru do srdce, je to bezúčelné.

Celý život se snažíme, aby lidé věřili o nás to, čím chceme být, než tím kým opravdu jsme. Proto nosíme dvojí tvář a převlékáme kabáty. Naše snaha se však rozchází se skutečností. **Jednoho dne Bůh odhalí celou PRAVDU**, abychom ji všichni mohli vidět! Kdo opravdu jsme možná nikdy nevyjde najevo během tohoto života, ale Bible říká, že

čas se blíží, kdy bude Bůh soudit každého člověka podle jeho díla:

- ***... dílo každého vyjde najevo.*** *Ukáže je onen den, neboť se zjeví v ohni; a oheň vyzkouší, jaké je dílo každého člověka.*
  (1. Korintským 3:13)

Proč má Bůh zájem o člověka, který spoléhá na své dobré skutky a Boží milost odmítá? Podle toho, co říká v Bibli, Bůh nás stvořil proto, abychom Ho milovali, sloužili Mu, oslavovali Ho a žili s Ním na věčnosti. A je-li to pravda, Bůh není potěšen sebelepšími skutky, které velebí člověka a ne Boha. Apoštol Pavel nám říká:

- ***"Soustředění se na sebe je Bohu nepřátelské, neboť se nechce a nemůže podřídit Božímu zákonu. (Římanům 8:7)***

Jsou vaše dobré skutky výsledkem přirozené mysli, nebo jsou ve jménu a ke slávě Boha? Ježíš měl co říci těm, kdo velebí sebe ve jménu náboženství:

- ***"Ne každý, kdo mi říká 'Pane, Pane', vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích. (Matouš 7:21)***

Kdo opravdu jsme?

Jednoho dne bude odhaleno každé pokrytectví a klam. Všichni řeknou stejně jako Hagar v Genesis 16:13, **"Ty, Bože, mne vidíš".** Pak budou všichni vědět, zda je naše víra opravdová.

Říkáte mi:

Mistře, ale neposloucháte mě,
Světlo, ale nevidíte mě,
Cesta, ale nejdete po ni,
Život, ale netoužíte po mě,
Moudrost, ale nenásledujete mě,
Bohatý, ale nic ode mě nežádáte,
Věčný, ale nehledáte mě,
Milostivý, ale nedůvěřujete mi,
Mocný, ale nectíte mě,
Spravedlivý, ale nebojíte se mě.
Až vás budu soudit,
neobviňujte Mě.

SLUŽBA ČTENÁŘŮM

Našim čtenářům s radostí sdělujeme, že známý slovenský křesťanský časopis pro děti DUHA začal vycházet i v češtině pod názvem **ČESKÁ DUHA.** Má 30 stránek, cena 17 Kč. Můžete si jej objednat: **Irena Zemanová, Táborská 72, 615 00 Brno.**

BETLÉM, středisko Diakonie ČCE hledá pečovatelky a pečovatele pro svůj domov pro těžce tělesně postižené lidi v Kloboukách u Brna. Jsme spíše rodinnou komunitou toužící žít v Duchu Kristově a podle Jeho přikázání lásky, nežli ústavem. Potřebujeme odvážné, věřící lidi, kteří se na základě svého rozhodnutí následovat Ježíše chtějí věnovat službě bližním a zároveň by měli chuť se podílet na náročném, ale krásném životě ve společenství. Kterým by nevadil malý plat ani málo soukromí, ani to, že se naše společenství skládá z věřících křesťanů různých vyznání, kteří mají své chyby a slabosti. Těšíme se, že zájemci se ozvou a návštěvou u nás prověří, zda-li by taková služba handicapovaným lidem a život v komunitě byl alespoň na čas jejich povoláním od Boha. Kontakt:

BETLÉM, Císařova 27
69172 Klobouky u Brna
Tel. 0626 / 951 489.

OMLUVA

Omlouváme se všem čtenářům za nemožnou barvu a pozdní rozeslání srpnového čísla. Tiskárna nedodržela termín a ještě koncem srpna jsme 35. číslo časopisu neměli vyexpedované k distribuci.

Připomínky a objednávky časopisu, kazet s pořady HCJB - Dobrá novina, knihy "Zápas o duši" adresujte:

České země

HCJB - ZoD Distribuce
Pošt. schr. 8
CZ - 763 26 Luhačovice

Slovensko

ZoD Distribúcia
M. & A. Zavilla
Jiráskova 165/10
SK - 916 01 Stará Turá

Dobrovolné příspěvky můžete poslat poukázkou "A"

Název účtu:
ZOD - HCJB World Radio
Číslo účtu:
Komerční banka Brno
96538-621/0100

Názov účtu:
HCJB Rádiosieť ZOD Slovensko
Číslo účtu:
VUB Trenčín, exp. Stará Turá
49134-202/0200

HCJB
WORLD RADIO

HCJB - Dobrou novinu denně zachytíte z Ekvádoru

RÁNO: v létě v 7:00, v zimě v 6:00, tj. 5:00 UTC.
6 205, 9 600, 11 835 a 17 490 kHz (SSB) - v pásmu 49, 31, 25 a 17 m.
VEČER: v létě ve 20:00, v zimě v 19:00, tj. 18:00 UTC.
15 270 a 17 790 kHz - v pásmu 20 a 17 m.
TWR Tirana připravujeme každé pondělí ve 21:45
střední vlny: **1 395 kHz - 215 m.**

ZÁPAS O DUŠI vydává nakladatelství *A*-ALEF, Bořivojova 29, Ostrava
Redaktoři Pavel a Klára Steigerovi
HCJB Radiosíť ZoD, pošt. schr. 893, 763 26 Luhačovice
Tisknou OSTRAVSKÉ TISKÁRNY, Novinářská 7, Ostrava 1
Vychází šestkrát do roka. **NEPRODEJNÉ !**

Podávání novinových zásilek povoleno:
Jihomoravským ředitelstvím spojů v Brně č.j. P/3 - 1700/91 ze dne 8.2.1991.
Dohlédací pošta Velká Bíteš. Registrační číslo R 6/91.
Podávanie novinových zásielok povolené:
SP č. p. ZsRP Bratislava, č. 1034-PO-1993 zo dňa 1. 4. 1993.